

Κυριακή 10η Νοεμβρίου 2019 (Κυριακή Η΄ Λουκᾶ).

Λκ. 10, 25 – 37.

«πορεύου καί σύ καί ποίει ὁμοίως» Λκ. 10, 37.

Τή θαυμάσια παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου ἀκούσαμε σήμερα. Ἕνα ἀριστουργηματικό κείμενο, πού δυστυχῶς πολλές φορές τό ἐρμηνεύουμε ἐπιπόλαια. Εἶναι λάθος νά προσπαθοῦμε νά δοῦμε πίσω ἀπ’ αὐτή τήν παραβολή μία στενή ἠθικιστική διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος δέν εἶπε τή συγκεκριμένη παραβολή, γιά νά μᾶς διδάξει ἕναν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά γίνουμε πιό καλοί ἄνθρωποι ἢ θά καλλιεργήσουμε τόν ἄλτρουισμό καί τόν ἀνθρωπισμό μας. Ὁ Μέγας Διδάσκαλος λέγει τήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου ὡς ἀπάντηση στό ἐπιπόλαιο καί περιπαικτικό ἐρώτημα τοῦ νομικοῦ: «τί ποιήσας ζωήν αἰώνιον κληρονομήσω;».

Σύμφωνα λοιπόν μέ τό Χριστό ἡ μίμηση τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου «...πορεύου καί σύ καί ποίει ὁμοίως» εἶναι περισσότερο ὄντολογική ἀνάγκη τοῦ

πιστοῦ παρά ἠθικιστικό καθῆκον. Ὁ πιστός καλεῖται νά ἐπιλέξει ἀνάμεσα στή ζωή καί στό θάνατο. Ἡ αἰώνια ζωή εἶναι καθολική ἐπιθυμία, ἐνῶ ὁ θάνατος εἶναι καθολικός φόβος. Ποιά εἶναι ὅμως ἡ αἰώνια ζωή; Ἡ αἰώνια ζωή εἶναι ἡ μόνιμη καί ἀδιάσπαστη ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό. Στό βαθμό πού ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει τήν ἔνωσή του μέ τό Θεό, σ' αὐτό τό βαθμό ἀπολαμβάνει καί τήν ἀληθινή καί αἰώνια ζωή. Ἀπό τή στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος διά τῆς ἁμαρτίας ἀπομακρύνεται ἀπό τό Θεό, οὐσιαστικά γεύεται τήν ὀδυνηρή πραγματικότητα τοῦ θανάτου. Ὅσο παραμένει μακριά ἀπό τό Θεό, τόσο βυθίζεται στό θάνατο καί στήν ἀπόγνωση.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίζει νά σπάσει τά σύνορα καί τά ὅρια καί νά κάνει θυσίες γιά τούς ἄλλους, τότε, ἐκτός ἀπό τό συνάνθρωπό του, αἰσθάνεται πιό κοντά καί τό Θεό. Ὅσο ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά του στούς ἄλλους, τόσο μέσα σ' αὐτή βιάζεται νά φωλιάσει ὁ Θεός. Αὐτό ἐκφράζεται πολύ ζωντανά στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅσο παραμένουμε μακριά ἀπό τό Ἁγιοπότηρο, βρισκόμαστε μακριά καί μεταξύ μας. Ὅταν καλούμαστε νά πλησιάσουμε καί «μετά φόβου, πίστεως καί

ἀγάπης» νά κοινωνήσουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τότε πλησιάζουμε καί ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Καί, ὅσο πιά κοντά ἐρχόμαστε στό Ἁγιοπότηρο, τόσο πιά κοντά ἐρχόμαστε καί μεταξύ μας.

Ἡ ἀγάπη, λοιπόν, καί ἡ φιlanθρωπία γίνονται ἀφορμές χαρᾶς. Ὅσο περισσότερα δίνει ὁ πιστός, τόσο περισσότερο χαίρεται. Δέν χαίρεται, ἐπειδή χάνει ἀπό τά ὑπάρχοντά του καί στερεῖται κάποια πράγματα χάριν τοῦ διπλανοῦ του. Χαίρεται, ἐπειδή ὅσα περισσότερα δίνει τόσο καί περισσότερα εἰσπράττει. Οἱ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ γεμίζουν ἐκεῖνον καί τήν οἰκογένειά του. Χαίρεται, διότι αἰσθάνεται ὅτι μιμεῖται τόν πανοικτίρμονα Θεό. Χαίρεται, διότι ὅσο περισσότερα δίνει τόσο πλουσιότερος καί δυνατότερος αἰσθάνεται. Χαίρεται, διότι ὅσο δίνει τόσο καί γεμίζει. Χαίρεται, διότι τό ἔλεος πού ἐπιδεικνύει ἐκεῖνος γιά τούς ἄλλους τοῦ ἐπιτρέπει νά ζητήσῃ μέ τή σειρά του κι ἐκεῖνος τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἑαυτό του. Χαίρεται, διότι ὅσο δίνει τόσο αἰσθάνεται νά ἐλευθερώνεται ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τά βαρίδια, πού τόν κρατοῦν βιδωμένο στή λάσπη τῆς γῆς.

Τέλος, ὁ πιστός καλεῖται νά μιμηθεῖ τό παράδειγμα τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, διότι μόνον ἔτσι

μπορεί νά ανταλλάξει τά πρόσκαιρα μέ τά αιώνια
καί τά φθαρτά μέ τά άφθαρτα. Όλοι μας γνωρίζου-
με τή ρευστότητα τής έδω πραγματικότητας.
Έξάλλου στίς ήμέρες μας αύτή τή ρευστότητα τή
βιώνουμε πραγματικά κατά τρόπο τραγικό. Κατα-
κτήσαμε τά super markets και γεμίσαμε τά ντουλά-
πια μας μ' ένα σωρό άχρηστα πράγματα. Δανειστή-
καμε, γιά νά ζήσουμε ένα ψέμα. Κάνουμε κάθε
είδους συμβιβασμούς, γιά νά ζήσουμε κάποιο
όνειρο. Τώρα τό όνειρο έγινε εφιάλτης και τό ψέμα
άποκαλύφθηκε. Τώρα τή θέση τής χαράς και τής
άπόλαυσης τήν πήρε ή ντροπή και ή στέρηση. Πετά-
ξαμε στά σκουπίδια μας πράγματα πού τώρα
έχουμε αρχίσει νά σκάβουμε, γιά νά τά ξαναβροῦμε.
Είναι καιρός νά θυμηθοῦμε τό «πλούσιοι
έπτώχευσαν και έπέινασαν, οί δέ εκζητούντες τόν
Κύριον οὐκ έλαττωθήσονται παντός αγαθοῦ». Θά
πεινάσουμε και θά πτωχεύσουμε ακόμη περισσότε-
ρο. Άλλά αύτό μήν τό φοβηθοῦμε. Δέν είναι ούτε
κακό ούτε συμφορά.

Ό,τι περνοῦμε και ό,τι έρχεται ίσως πρέπει νά
μας βοηθήσει νά «εκζητήσουμε τόν Κύριον». Ποῦ θά
ζητήσουμε τό Χριστό και ποῦ θά Τόν βροῦμε; Σί-

γουρα ὄχι στά γάλατα ἐβαπορέ οὔτε στά μακαρόνια, πού τά κρατᾶμε γιά μιά δύσκολη ὥρα στίς ἀποθήκες μας. Τόν Κύριο θά Τόν βροῦμε, ὅταν ὑπακούσουμε στό «...πορεύου καί σύ καί ποίει ὁμοίως». Ὅταν μάθουμε νά μοιραζόμαστε καί νά δίνουμε, ὅταν μάθουμε νά θυσιαζόμαστε καί νά στερούμαστε χάριν τοῦ ἄλλου, κάπου ἐκεῖ θά βροῦμε τό Χριστό. Στά πρόσωπα τῶν ἄλλων πού μᾶς χρειάζονται βρίσκεται τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στή βρωμιᾶ πού μᾶς κυβερνάει καί στά συμφέροντα πού καθημερινά ὅλο καί περισσότερο μᾶς πιέζουν μποροῦμε νά γευθοῦμε ἀπό τώρα λίγο ἀπό τήν αἰώνια ζωή. Ἡ αἰώνια ζωή εἶναι ἡ ζωή μέ τό Χριστό καί ἡ ζωή μέ τό Χριστό εἶναι ἡ καθημερινή ἀγάπη πού δείχνουμε γιά τούς ἄλλους, χωρίς ὅρια καί χωρίς ὅρους. Μακάρι αὐτή ἡ ἀγάπη νά γίνεῖ τρόπος ζωῆς, γιά νά ἀπολαμβάνουμε καθημερινά τό ἀντίδοτο τοῦ θανάτου καί νά βυθιζόμαστε ὅλο καί περισσότερο στήν ἀτέρμονη χαρά, στή γαλήνη καί στήν ἀληθινή ζωή, πού ξεκινοῦν ἀπ' ἐδῶ καί δέν τελειώνουν ποτέ. Ἀμήν.